

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 9 marca 2023 r.,
na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.
sprawy z wniosku **J. Z.**,
o odszkodowanie i zadośćuczynienie,
z powodu kasacji pełnomocnika wnioskodawcy
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 10 czerwca 2021 r., sygn. akt II AKa 66/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie
z dnia 31 grudnia 2020 r, sygn. akt VI Ko 162/17,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć wnioskodawcę kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 31 grudnia 2020 r. (sygn. akt VI Ko 162/17) zasądzono na podstawie art.8 ust. 1 i art. 13 ustawy z dnia 23 lutego 1991 r. o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego oraz art. 554 § 4 k.p.k. od Skarbu Państwa na rzecz wnioskodawcy J. Z., syna F. i

F.1 z domu S., urodzonego [...] 1950 r. w S., kwotę 80.000 zł tytułem zadośćuczynienia i kwotę 32.276,85 zł tytułem odszkodowania, łącznie kwotę 112.276,85 zł z ustawowymi odsetkami od dnia prawomocności wyroku do dnia zapłaty. Dalej idące żądanie oddalono. Wyrok ten utrzymano w mocy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 10 czerwca 2021 r. (sygn. akt II AKa 66/21).

Od powyższego prawomocnego orzeczenia kasację wniósł pełnomocnik wnioskodawcy, zarzucając wyrokowi *„naruszenie art. 433 § 2 K.p.k. w zw. z art. 457 § 3 K.p.k. poprzez zaniechanie należytego rozpoznania zarzutów zgłoszonych w apelacji wnioskodawcy od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie, Wydział VI Kamy, z dnia 31 grudnia 2020 roku, wydanego do sygn. akt VI Ko 162/17, co dotyczyło następujących zarzutów:*

- 1. naruszenia przepisów prawa materialnego poprzez ich niewłaściwe zastosowanie, a to art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 23 lutego 1991 roku o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (Dz.U. Nr 34, poz. 149), polegające na przyjęciu, że kwota 80 000 zł jest odpowiednią kwotą zadośćuczynienia za krzywdę Wnioskodawcy związaną z pozbawieniem wolności, podczas gdy z materiału dowodowego wynika, iż kwota ta nie jest adekwatna do rozmiaru krzywdy oraz stopnia i długotrwałości cierpień doznanych przez Wnioskodawcę, a zadośćuczynienie powinno być znacząco wyższe;*
- 2. naruszenia przepisów postępowania, które miało wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 7 K.p.k. w zw. z art. 410 K.p.k., wskutek niedokonania oceny zgromadzonego materiału dowodowego na podstawie całokształtu okoliczności ujawnionych w toku rozprawy głównej, a także poprzez przekraczającą granice dozwolonej swobody ocenę zebranego w sprawie materiału dowodowego, sprzeczną z zasadami prawidłowego rozumowania oraz wskazaniem wiedzy i doświadczenia życiowego, skutkujące niedokonaniem pełnego ustalenia rozmiarów poniesionej przez Wnioskodawcę szkody i w konsekwencji przyznanie zaniżonego odszkodowania.”*

Skarżący wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu w Krakowie.

Prokurator wniósł o oddalenie kasacji jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu oczywistym.

Zrealizowanie obowiązków wynikających z treści art. 433 § 2 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k. wymaga nie tylko niepomijania żadnego zarzutu podniesionego w środku odwoławczym, lecz także rzetelnego ustosunkowania się do każdego z tych zarzutów oraz wykazania konkretnymi, znajdującymi oparcie w ujawnionych w sprawie okolicznościach, argumentami, dlaczego uznano poszczególne zarzuty zawarte we wniesionym środku odwoławczym za zasadne bądź też za bezzasadne. Do naruszenia tych przepisów może więc dojść wtedy, gdy sąd drugiej instancji pomija w swoich rozważaniach zarzuty zawarte w apelacji lub wręcz ogranicza się do ogólnikowego stwierdzenia, że zarzut jest zasadny lub że jest niezasadny.

Kasacja powtarza praktycznie na zasadzie kopiuj-wklej argumenty apelacji, nie dodając niczego ponad to, co zostało już wcześniej przedstawione. Przede wszystkim autor kasacji nie „atakuje” orzeczenia II instancji w perspektywie rażącego naruszenia standardu kontroli odwoławczej. Zdaje się po raz kolejny forsować swój pogląd, że kwota zadośćuczynienia jest zbyt niska. Sąd Apelacyjny odnosząc się do apelacji wskazał, że wątek grożącej kary śmierci był wzięty pod uwagę, a zadośćuczynienie przekracza swoją wysokością (m.in. z tego powodu) te przyznawane w podobnych sprawach. Skarżący nie był w stanie w sposób adekwatny do wymogów postępowania kasacyjnego zakwestionować poprawności orzeczenia Sądu odwoławczego.

W odniesieniu do zarzutu drugiego, podobnie, uzasadnienie kasacji prezentuje wyłącznie polemiczny do ustaleń Sądu I instancji (zaakceptowanych przez Sąd odwoławczy) kierunek. Sąd Okręgowy w pkt 3.2.1. uzasadnienia wyroku obszernie uzasadnia dlaczego w określony sposób ocenił depozycje świadków w zakresie sprzedaży gruntów przez ojca wnioskodawcy. Prezentowanie m.in. odmiennych wyliczeń szkody przez skarżącego, bez dogłębnego uzasadniania tego, że sposób kontroli odwoławczej w sposób rażący naruszył przytaczane dyspozycje ustawy procesowej nie może być skuteczny na etapie kasacyjnym. Brak zatem uzasadnienia naruszenia przepisów cytowanych w petitum kasacji.

Wobec powyższego należało orzec jak w sentencji.

at